

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118206148
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1118206148.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci obžalovaného N. C., stíhaného pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora a poškodených Q. A. a K. A. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.10.2018 sp. zn. 3Tk/2/2018, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 11. júla 2019 takto

rozhodol:

I.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora **z a m i e t a**.

II.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku sa odvolania poškodených Q. A., nar. XX.XX.XXXX a K. A., nar. XX.XX.XXXX, **z a m i e t a j ú**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.10.2018 sp. zn. 3Tk/2/2018, bol obžalovaný N. C. podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom, oslobodený spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 04.04.2018, č. k. 1 Kv 50/17/1100-65, pre skutky právne kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 07.10.2017 v skorých ranných hodinách v časovom rozmedzí od 02.10 hodine najneskôr do 02.20 hodine v Bratislave na S. námestí č. XX na cestnej komunikácii pred budovou M. Spolkovej republiky Nemecko, pod vplyvom alkoholu, po predchádzajúcom verbálnom a fyzickom útoku na jeho osobu zo strany poškodených A. A., M. E. a ďalšej osoby K. a následne počas fyzického konfliktu a trvajúceho útoku zo strany poškodených A. A., narodeným XX.XX.XXXX a M. E., narodeným XX.XX.XXXX, ktorí boli pod výrazným vplyvom alkoholu, vytiahol z vrečka nôž lesklej kovovej farby s hnedou rukoväťou celkovej dĺžky 24 cm, s dĺžkou čepele 10,5 cm, pričom sa jednalo o jeden z dvoch nožov, ktoré mal pri sebe a tento použil rôznou silou a prudkosťou proti poškodeným, ktorým opakovane mieril do oblasti hlavy, krku, tváre a hrude, pričom títo neboli ozbrojení žiadnou zbraňou, uvedeným konaním, poškodenému A. A. spôsobil úzku (čiarovitú) mierne hlbšiu odreninu v ľavej spánkovo-záhlavovej oblasti vlasatej časti hlavy, dve povrchové bodno-rezné rany v oblasti prednej časti hornej polovice pravej ušnice a dve bodné rany krku, jednu s bodným kanálom približne 4 cm smerujúcim šikmo doprava dopredu dolu do ľavého kývača hlavy a svalstva krku, so zakrvácaním v okolí a druhú s bodným kanálom približne 10 cm smerujúcu takmer priečne doprava a mierne dozadu do tkanív pravej strany krku, s prebodnutím ľavej a pravej strany hltana, porušením (neúplným prerezaním) steny pravej vnútornej krčnice, takmer úplným porušením (prerezaním) steny pravej vnútornej hrdlovej žily, úplným prerušením (prerezaním) pravého blúdivého nervu a neúplným porušením pravého kývača hlavy, s výrazným zakrvácaním okolitých tkanív, najmä vpravo, bodné rany na krku s poranením ciev a výrazným krvácaním navonok vyvolali u poškodeného

A. A. úrazovo-krvácavý šok, ktorý bol bezprostrednou príčinou jeho smrti, poškodenému M. E. spôsobil tržno-zmliaždenú ranu dĺžky 2 x 1 cm v strede brady, povrchovú reznú ranu na ľavej strane brady dĺžky približne 3 cm a plytkú bodnú ranu hrudníka dĺžky približne 2,5 cm napravo od rukoväte hrudnej kosti, bez práceneschopnosti, pričom poškodený M. E. pod vplyvom opísaných udalostí a spôsobených zranení prežil akútnu reakciu na stres, pričom poranenie na tvárovej časti hlavy spôsobil obžalovaný M. E. v čase, kedy obžalovaný z miesta prvotného konfliktu s poškodenými odchádzal a poškodený M. E. sa za ním rozbehol a aj ho dobehol kričiac na obžalovaného, a obžalovaný, ktorý bol k poškodenému chrbtom tak konal bezprostredne po tom, čo poškodený M. E. obžalovaného s uvedeným verbálnym prejavom dobehol, na čo sa obžalovaný v domnení a z obavy opakovaného útoku na jeho osobu otočil a na poškodeného sa zahnal nožom.

Súčasne podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku boli poškodení V. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. 2, A. - W., V. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. 2, A. - W., Q. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. 2, A. - W., K. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, A., Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s. so sídlom Z. 25, Bratislava, IČO: XXXXXXXXX, so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Proti rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podali odvolanie prokurátor a prítomní poškodení Q. A. a K. A. s tým, že prokurátor odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním a splnomocnenec poškodených V. A., V. A., Q. A., K. A. podal podnet prokurátorovi na podanie odvolania pre nesprávnosť výroku o náhrade škody v predmetnej trestnej veci.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania poukázal na vykonané rozsiahle a komplexné dokazovanie a to jednak v prípravnom, ako aj v súdnom konaní. V rámci hlavného pojednávania boli vypočuté všetky do úvahy prichádzajúce, ale najmä stotožnené osoby, ktoré mali možnosť objasniť priebeh žalovaného skutku. Veľmi významným dôkazným prostriedkom sa v danom konaní ukázali do spisového materiálu zabezpečené kamerové záznamy, ktoré objektivizovali jednotlivé skutkové zistenia. Rovnako bol nad akúkoľvek pochybnosť ustálený rozsah jednotlivých zranení poškodených A. A. a M. E.. Prokurátor má za to, že prvostupňový súd sa v odvolaní napadnutom rozsudku vysporiadal so všetkými významnými a do úvahy prichádzajúcimi zistenými okolnosťami potrebnými pre objektívne rozhodnutie, avšak tieto nesprávne právne posúdil. Napriek všetkým dostatočne zisteným skutkovým okolnostiam v rámci žalovaného skutku, ktorý je možné rozdeliť na dva samostatné skutky, dospel prvostupňový súd pri vyhodnocovaní k nesprávnym právnym záverom, následkom čoho bolo nesprávne právne posúdenie. Zo samotného odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že okresný súd sa vo svojom rozhodnutí jednostranne priklonil na stranu obhajoby, keď si vytýčil líniu, v ktorej poukazoval na naplnenie okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu pri žalovanom skutku v zmysle § 25 Trestného zákona, teda v zmysle nutnej obrany. Ako z odôvodnenia rozsudku vyplýva, jeden z najdôležitejších dôkazov, ak nie vôbec najdôležitejší, pre rozhodovanie súdu je zabezpečený kamerový záznam zo zastupiteľstva Spolkovej republiky Nemecko. Z tohto je objektívne možné pozorovať časť žalovaného skutku. Je potrebné zdôrazniť, že na danom kamerovom zázname sa nachádza iba časť z celého skutku, teda nie celý skutok ako taký, ani jeho samotný začiatok, pretože práve úplný začiatok fyzického konfliktu bol prekrytý stromom a postavou medveďa v zábere. Je to presne tá časť, kedy dochádza k verbálnej a následnej fyzickej konfrontácii medzi obžalovaným a poškodeným A., ktorá spustila sled udalostí ústiacych do úmrtia poškodeného A. a vzniku poranení poškodeného E.. Avšak ešte pred tým je dostatočne zreteľné, že obžalovaný smeruje so zdvihnutými rukami nad hlavou priamo k poškodenému A., ostatné dve osoby (poškodený E. a svedok K.) si pritom vôbec nevšimajú, z čoho je dôvodné usudzovať, že reagoval na slovný podnet práve od poškodeného A., za ktorým išiel a nesnažil sa mu vyhnúť. Nasleduje pasáž, ktorá nie je zreteľná z dôvodu zakrytého výhľadu na miesto. Nemožno teda jednoznačne určiť, že poškodený A. prvý fyzicky napadol obžalovaného. Až z následných záberov je dôvodné usúdiť, že poškodení (A. a E.) sa v konflikte javia aktívnejší ako obžalovaný, ale nemožno tvrdiť, že napadli obžalovaného a už vôbec, že ho napadli súčasne. Čiže výraz „aktívnejší“ neznamená, že sa poškodení dopustili prekvapivého agresívneho útoku, ako to vykresľuje obžalovaný vo svojich vyjadreniach, ktoré si osvojil aj súd. Prvostupňový súd k úplnému úvodu konfliktu uvádza, že po tom, čo obžalovaného zaregistrovali poškodení, tento reaguje na ich prejav zdvihnutím oboch rúk nad hlavu, čo pri neexistencii dôkazov o opaku možno hodnotiť výlučne ako zmierlivé gesto. S daným tvrdením sa aj vzhľadom k vyššie uvedenému nie je možné stotožniť, pretože jediný na koho obžalovaný reagoval bol poškodený A.. W. E. so svedkom K. si obžalovaného všimli v zásade až keď bol na ich úrovni a dostával sa do konfliktu s poškodeným A., čo je vidno aj na kamerovom zázname. V danej situácii, ako aj v ostatných obdobných situáciách, v žiadnom prípade gesto so zdvihnutými rukami osoby priamo kráčajúcej k inej

osobe nemožno považovať za zmierlivé, ale skôr ako reakciu na nejaký slovný podnet, prípadne gesto vzdoru a pod. Ďalej je zo záznamu zrejme, že do konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným A. sa zapája aj poškodený E. a sprvoti je v absolútnej blízkosti aj svedok K., ktorý sa následne úplne odpojí a konflikt iba sleduje z bezprostrednej vzdialenosti. Poškodený E. sa zapája do konfliktu v momente, keď vidí, že obžalovaný sa s poškodeným A. držia za ramená a pretláčajú sa, nikto nikoho neudiera a ani nekope. Z predmetného záznamu nie sú zrejme žiadne priame údery rukami smerujúce na telo a hlavu obžalovaného zo strany poškodených a rovnako žiadne kopy nohami s výnimkou jediného kopu, ktorý je zrejme z uvedeného záznamu, a to keď sa snaží poškodený A. kopnúť obžalovaného, resp. tomuto vykpnúť v pravej ruke držiaci nožik, čo už je pri bielom motorovom vozidle a krátko pred tým, ako došlo k prvému bodnutiu do krku poškodeného A.. Medzitým však obžalovaný na jednej strane a obaja poškodení na druhej strane sa vzájomne pretláčajú, sáču do seba a držia za odevné zvršky, ktoré majú na sebe, až pokým sa nedostanú k bielu motorovému vozidlu, na ktoré poškodení natlačia obžalovaného. V časti konfliktu pri vozidle je taktiež zhoršená viditeľnosť a prehľadnosť priebehu konfliktu, pretože vo výhľade stojí svedok K., ktorý celý konflikt iba pozoruje. Následne poškodený A., po tom, ako je odsotený obžalovaným, padá na zem a poškodený E. má pred obžalovaným zdvihnuté ruky pred telom, čo značí obrannú pozíciu, zjavne si už uvedomuje prítomnosť noža v ruke obžalovaného. Poškodený A. sa stavia a opätovne pristupuje k obžalovanému v snahe vykpnúť mu nôž z pravej ruky (vyššie spomenutý jediný zaznamenaný kop). K. sa presúva za veľké biele motorové vozidlo, spoza ktorého je vidno už iba dve zreteľné bodnutia obžalovaného do krku poškodeného A.. Počas záznamu zachytávajúceho konflikt nepadá obžalovaný ani raz na zem, nikto z poškodených ho neudiera pästou ani nekope (s výnimkou už spomenutého kopu) tak, ako sa to snažila obhajoba prezentovať a ako si to osvojil prvostupňový súd. Rovnako sa nejedná o žiaden prekvapivý útok zo strany poškodených na obžalovaného, ako to prezentuje obžalovaný a okresný súd si opätovne osvojuje obhajobné tvrdenie. Pri porovnaní kamerového záznamu a zranení poškodeného A. je zrejme, že obžalovaný musel mať nôž v ruke ešte pred tým, ako poškodený A. spadol na zem, pretože po jeho postavení a opätovnom zapojení sa do konfliktu je na kamerovom zázname vidno už iba dve bodnutia do krku menovaného poškodeného. Od momentu postavenia sa poškodeného A. zo zeme už s výnimkou spomenutých dvoch bodnutí nepríde do kontaktu s obžalovaným. Z toho vyplýva, že ostatné rezné poranenia na hlave mu spôsobil obžalovaný ešte pred jeho pádom na zem vo vzájomnom zápase pri motorovom vozidle a v čase, keď sa k tomuto spoločne posúvali. Čiže obžalovanému sa už počas toho, ako sa presúval s poškodenými k vozidlu, podarilo dostať k nožu, ktorý mal vo vrecku a tento použiť proti poškodeným, z čoho je logickou úvahou s prihliadnutím na správanie sa poškodených zdôvodniteľné, že mali snahu vyraziť obžalovanému z ruky nôž, resp. eliminovať zásah týmto nožom. Aj z kamerového záznamu je zrejme, že ešte pred tým, ako poškodený A. spadol na zem, neustále sa snažil mať obžalovaného ruky pod kontrolu a tieto mu držal svojimi rukami. Z daného dôvodu pri konflikte nepadali žiadne priame údery, ale jednalo sa skôr o vzájomné ťažobovanie. Netreba opomenúť aj ďalšiu objektívnu skutočnosť, že poškodení A. a E. sa pred konfliktom, ako aj počas konfliktu tackali pod vplyvom alkoholu (ako je to zrejme z oboch kamerových záznamov zastupiteľstva Spolkovej republiky Nemecko, ale aj záznamu z americkej ambasády), čoho dôsledkom sú aj ich nekoordinované pohyby pri samotnom konflikte s obžalovaným. Na rozdiel od poškodených, obžalovaný počas konfliktu stál pevne a nedokázali ho zhodiť na zem, ani keď boli proti nemu dvaja. Posledné zábery, týkajúce sa priamo skutku končia na zázname, keď sa nachádzajú všetci účastníci za bielym motorovým vozidlom a obžalovaný dá druhú (smrteľnú) ranu do krku poškodeného A., ktorý sa následne zosunie k zemi, po čom obžalovaný, ako aj poškodený E. sa strácajú z dosahu kamery. Vzhľadom na vyššie uvedené teda nemožno súhlasiť so skutočnosťami, ktoré si pri svojom rozhodovaní osvojil prvostupňový súd, mal ich za preukázané a z týchto sa odvíjali jednotlivé právne úvahy smerujúce k oslobodeniu obžalovaného z dôvodu aplikácie ustanovenia o nutnej obrane. Zo zabezpečených kamerových záberov nevyplýva, že by ho nič netušiaci obžalovaný náhle napadnutý oboma poškodenými. Rovnako neboli preukázané žiadne údery a kopy poškodených (s výnimkou jedného vyššie spomenutého kopu poškodeného Baluchu) smerujúce a zasahujúce obžalovaného, ako sa to uvádza v odôvodnení rozsudku. C. nebolo preukázané, že by sa svedok K. zapojil do daného konfliktu, hoci okresný súd ho pojal do skutkovej vety a ďalej sa o ňom vyjadruje ako o treťom útočníkovi, obdobne ako to v obhajobných tvrdeniach uvádza obžalovaný. Z kamerového záznamu nie je zrejme ani to, že by aj po prvej bodnej rane do krku (s hĺbkou 4 cm) ešte pokračoval poškodený A. v útoku voči obžalovanému, ako sa to uvádza v odôvodnení rozsudku. Zo záznamu vyplýva, že poškodený A. bol otočený tvárou smerom ku obžalovanému a podíšiel ku nemu, v danom momente dostáva náhle druhú smrteľnú bodnú ranu. Ďalšou rozpornou skutočnosťou, ktorú si osvojil okresný súd pri rozhodovaní bolo nepodložené tvrdenie poškodeného E. o jeho napadnutí cudzou osobou v bare V. a spôsobení mu tržného zranenia na brade. Na nepravdivosť predmetného tvrdenia prokurátor upozorňoval už v

samotnej obžalobe, nakoľko nie je podporené žiadnymi vykonanými dôkazmi a vo svojich výsluchoch ho vylúčili svedok K., ale aj svedok B., ktorý sa s poškodenými stretol pri americkej ambasáde, pričom s poškodeným E. sa rozprával tvárou v tvár a nevšimol si na ňom žiadne zranenie, čo by si ako osoba so zdravotným kurzom určite všimol. Taktiež nie je logické prečo by menovanému svedkovi rozprával poškodených E., ako mu je na Slovensku dobre, keby chvíľu pred tým dostal od neznámej osoby úder do brady. Uvedené tvrdenie si poškodený E. s vysokou pravdepodobnosťou vymyslel za účelom odvrátenia pozornosti od pravého dôvodu vzniku konfliktu. Spornú skutočnosť začal prezentovať až s časovým odstupom od skutku, pretože bezprostredne po skutku, keď sa jeho výpoveď dala považovať za spontánnu, konflikt v bare ani len nespomenul. Takéto správanie sa poškodeného E. je logicky vysvetliteľné, pretože by sa tým vyriešila otázka príčiny konfliktu a odvrátilo by sa podozrenie ohľadne predpokladaného vyprovokovania konfliktu poškodeným A.. Okresný súd sa o poškodenom E. na jednej strane v odôvodnení vyjadruje ako o nedôveryhodnom, a to práve s poukazom na skutočnosti, ktoré uvádza ohľadne skutku a jeho priebehu, avšak na druhej strane sa prikloní k takémuto spornému tvrdeniu menovaného. Dokonca uvedené tvrdenie považuje za príčinu vzniku samotného konfliktu, pretože nekriticky prijme tvrdenie poškodeného E., že mal obžalovaného pred poškodeným A. označiť za osobu, ktorá mu spôsobila zranenie v bare V.. V danom svetle sa odôvodnenie okresného súdu javí ako nepresvedčivé. Súd nemôže spochybniť dôveryhodnosť svedka a následne si vybrať časť svedkovej výpovede, ktorá sa mu hodí do jeho rozhodnutia, navyše keď sa jedná o časť výpovede, ktorá je vyvracaná ďalšími vykonanými dôkazmi. Je ťažko uveriteľný fakt, že by si poškodený E. a svedok K. nespomínali na príčinu vzniku konfliktu s obžalovaným, ako aj jeho ďalší priebeh, a to práve s prihliadnutím na jednotlivé detaily, ktoré si boli schopní zapamätať z inkriminovaného večera a tieto sú zachytené v ich výpovediach. Ako už to bolo vyššie naznačené, neochota menovaných uviesť pravú príčinu vzniku konfliktu s obžalovaným tkvie v tom, že by mohli vystaviť hrozbe poškodenie dobrého mena nebohého poškodeného A., s ktorým boli obaja kamaráti. Daná obava má rovnako úzku súvislosť s mimoriadnym záujmom médií a verejnosti o danú trestnú vec. Avšak ani skutočnosť, že menovaní nevypovedajú k príčine vzniku konfliktu a jeho následnému priebehu, neznamená, že je dôvodné sa prikloniť k verzii obžalovaného bez toho, že by táto bola konfrontovaná s ďalšími vykonanými dôkazmi, ako to urobil prvostupňový súd v danom prípade, keď nekriticky prevzal tvrdenia obžalovaného, hoci nekorešpondujú s kamerovými záznamami zabezpečenými v spise. Navyše nikto z vypočutých svedkov nepotvrdil obžalovaného tvrdenia ohľadne prekvapivého napadnutia jeho osoby, ako aj agresívneho útoku troch útočníkov, ktorí ho mali biť a kopať. Kamerový záznam obžalovaným uvádzaný priebeh konfliktu taktiež nepotvrdil. S poukazom na jednotlivé uvedené skutočnosti, ako aj vykonané dokazovanie je možné konštatovať fakt, že všetky zranenia, ktoré boli objektivizované na tele poškodeného E. vznikli v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného, a to v dvoch odlišných fázach. Prvá fáza zranení poškodeného E. bola pri samotnom konflikte s obžalovaným, keď prišiel o život poškodený A.. Jedná sa o zranenia na brade (nie rezné zranenie) a bodnú ranu na hrudníku. Z kamerového záznamu druhej kamery zastupiteľstva Spolkovej republiky Nemecko je zrejmé, že v čase keď poškodený E. uteká za obžalovaným, tak si už drží poranenú bradu a pozerá sa, či mu netečie krv. Druhá fáza sa udiala po tom, čo obžalovaný opúšťal miesto činu a poškodený E. sa rozbehol za ním v snahe zastaviť ho. Práve daný moment zaregistrovali aj svedkovia, ktorí sa k tomuto vyjadrovali v rámci dokazovania, pričom zhodne uviedli, že po tom, ako poškodený E. dobehol obžalovaného, tento sa otočil a švihol rukou, v ktorej mal nôž do oblasti poškodeného tváre. Na danom mieste sa prokurátor nestotožňuje s právnym názorom okresného súdu, že sa malo jednať o kontinuálne pokračujúci útok zo strany poškodených na obžalovaného. Samotný súd pripúšťa skutočnosť, že k bodnutiu do hrude poškodeného E. mohlo dôjsť, ako to menovaný uviedol, po tom, ako poškodený A. padal na zem, tak chytil obžalovaného za bundu, avšak ten ho bodol do hrude, v dôsledku čoho ho poškodený E. pustil a obžalovaný začal utekať. Svedkovia síce nepotvrdili útek obžalovaného, ale hovorili skôr o rýchlejšej chôdzi obžalovaného smerom z miesta činu, pričom mal nožik stále v ruke (ako je to zrejmé aj z kamerového záznamu). Prokurátor zastáva názor, že v momente bodnutia do hrude poškodeného E. skončilo akékoľvek ohrozenie obžalovaného, čomu možno pripisovať aj jeho nasledovné správanie, keď odchádzal z miesta konfliktu. Poškodený A. zomieral a poškodený E. bol ochromený útokom obžalovaného, ako aj preukázateľne zmätený zo vzniknutej situácie, čomu možno pripísať aj jeho konanie, kedy sa rozhodol utekať za obžalovaným v nepremyslenej snahe ho zastaviť, ale najmä nevedomujúci si nebezpečenstvo, ktoré mu zo strany obžalovaného hrozí. V momente, keď ho dobehol, boli v situácii jeden na jedného, pričom obžalovaný mal v ruke nôž, ktorý bez predchádzajúcej výstrahy použil voči poškodenému E.. Z opísaného priebehu nemožno súhlasiť s právnymi závermi súdu, že toto konanie možno subsumovať pod nutnú obranu z dôvodu, že útok ešte stále trval, resp. obžalovaný si myslel, že útok stále trvá a preto s týmto vedomím aj konal. S uvedeným záverom nie je možné sa

stotožniť aj preto, lebo z vykonaných dôkazov vyplýva, že obžalovaný nerozlišoval, či voči nemu stojí poškodený E. alebo iná osoba, ale iba sa otočil a zahnal sa rukou, v ktorej mal nôž, pričom poškodeného E. zasiahol na tvári. Teda keby sa za obžalovaným vybrala ktorákoľvek z osôb, prítomných na ulici, dopadla by s rezným poranením tváre, a to v lepšom prípade. Obžalovaný si musel byť plne vedomý, že pri takomto svojom konaní môže poraniť, a to aj veľmi závažne, aj nevinnú osobu. Takéto impulzívne až pudové konanie obžalovaného nemožno považovať za konanie v nutnej obrane, a to ani s prihliadnutím na všetky okolnosti, ktoré sa dovtedy na danom mieste udiali. Čo sa týka ovplyvnenia alkoholom osoby obžalovaného, nemožno sa stotožniť ani v tomto smere s úvahami prvostupňového súdu. Obžalovaný síce bol preukázateľne pod vplyvom alkoholu, ale nie v takej miere, aby to ospravedlňovalo jeho správanie, dokonca mu to bolo na prospech. Prvostupňový súd v danom ohľade kladie na jednej strane dôraz na to, že obžalovaný pod vplyvom alkoholu a v obave o svoj život konal s alkoholom odbrzdenými emóciami, čoho výsledkom bolo usmrtenie poškodeného A. a zranenie poškodeného E., avšak neberie do úvahy ďalšie racionálne správanie sa obžalovaného, kedy sa tento pokojne prechádza po meste, ukrýva nôž a rozpráva sa s ďalšími osobami, ktoré stretne. Takéto správanie sa nevyskytuje u zmäteného a vystrašeného človeka, ktorý prežil traumatizujúci zážitok z napadnutia. Navyše je potrebné uviesť, že obžalovaný v prvotných výsluchoch po svojom zadržaní, ani len nespomína nôž, ktorý mal použiť voči poškodeným a je len vecou náhody a šikovnosti polície, že sa ho podarilo nájsť, pretože ani miesto, ktoré následne obžalovaný označil nebolo správne. Vzhľadom na všetky vyššie zhrnuté fakty, ako aj vzhľadom k obsahu jednotlivých vykonaných dôkazov, ktoré pri posúdení jednotlivo, ale i v ich vzájomnom súhrne prokurátor zastáva názor, že konanie obžalovaného N. C. voči poškodenému A. A., ktorým mu bola spôsobená smrť, nevykazuje znaky nutnej obrany ako ju má namysli ustanovenie § 25 ods. 1 Trestného zákona. V danom momente je možné u obžalovaného pripustiť rozrušenie zo vzniknutého konfliktu a konanie pod jeho vplyvom, ale nie do takej miery, aby to bolo možné subsumovať pod ustanovenie § 25 ods. 3 Trestného zákona. Prokurátor má za to, že konanie obžalovaného vo vzťahu k poškodenému A. bolo celkom zjavne neprimerané ku konaniu poškodených a vzniknutým okolnostiam a netreba zabúdať ani na zranenia poškodeného E., ktorý bol pri vzájomnom konflikte obžalovaným bodnutý do hrude a udretý do brady, čo tiež nemožno považovať za adekvátne v danej situácii. Je možné uvažovať o určitej proporcionalite, avšak netreba zabúdať, že bodná rana smerovala na hrudník a je iba šťastnou náhodou, že sa čepeľ noža zastavila na kosti poškodeného E. a neprenikla do hrudnej dutiny, čo by mu nepochybne spôsobilo oveľa vážnejšie zdravotné komplikácie, hraničiace s ohrozením života. Kde sa však nedá vôbec uvažovať o nutnej obrane je situácia po konflikte, keď poškodený E. uteká za obžalovaným, ktorý sa po ňom bez rozmyslu oháňa nožom a zraňuje ho na tvári. Uvedené je podporené jednak výsluchmi svedkov, znaleckým posudkom na zranenia poškodeného E. a z časti aj kamerovým záznamom z ďalšej kamery zastupiteľstva Spolkovej republiky Nemecko, na ktorom je však vidno iba to, ako obžalovaný odchádza z miesta činu s nožom v pravej ruke, následne za ním uteká poškodený E., ktorý si už drží bradu, čiže zjavne už minimálne jedno zranenie na tvári v časti brady má. Po chvíľke sa poškodený E. vracia a drží si opätovne bradu, pričom okoloidúcim osobám sa snaží neustále niečo vysvetľovať. V danom momente už preukázateľne nešlo o pokračovanie útoku zo strany poškodených ani o bezprostredné ohrozenie obžalovaného. Na základe uvedených skutočností preto prokurátor navrhuje, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie prvostupňového súdu.

K odvolaniu prokurátora zaujal písomné stanovisko obhajca obžalovaného v tom zmysle, že sa plne stotožňuje so závermi prvostupňového súdu, na základe ktorých obžalovaného spod obžaloby oslobodil, keďže tieto svoje závery súd oprel o rozsiahle dokazovanie, ktoré viedlo k názoru, že zo strany obžalovaného N. C. išlo o nutnú obranu proti viacerým útočníkom a skutok nie je trestným činom. Argumenty, ktoré uvádza vo svojom odvolaní prokurátor sú vytrhávané z kontextu celého dokazovania a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom v odvolaní argumentuje vecami, ktoré úplne inak popisoval vo svojej obžalobe. V písomnom odvolaní voči rozsudku prokurátor sám seba stavia do pozície znalca a experta na analýzu kamerového záznamu a experta na správanie v stresujúcich situáciách, a podsúva svoj subjektívny názor, pričom od úplného začiatku bol zodpovedný za vyšetrenie činu a všetkých okolností, ktoré tomu predchádzali a ako dozorový prokurátor bol priamo zodpovedný za to, aby vyšetrovateľ PZ vykonal všetky úkony na zabezpečenie dôkazov v prospech a aj v neprospech všetkých strán, čo však neurobil, keďže po vznosení obvinenia neprizval znalca k analýze správania všetkých účastníkov incidentu, zamietol žiadosť obhajoby na opätovné a dôkladné vypočutie svedkov E., K., zamietol návrh obhajoby na vypracovanie znaleckého posudku k zraneniam obžalovaného N. C. súdnym znalcom v odbore medicíny, zatajil existenciu kamerových záznamov zo zatýkania obžalovaného N.

C., ktoré boli vyhotovene pre účely televízneho programu, propagujúceho prácu polície a ktoré boli odvysielané v decembri roku 2017 s tým, že ako dôkaz prokurátor založil do spisu výpovede troch príslušníkov PZ, ktorí vykonali zatýkanie, pričom si musel byť vedomý, že skutočnosti uvedené v týchto výpovediach boli v ostrom rozpore s kamerovým záznamom, ktorý bol prezentovaný obhajobou na pojednávaní. Odhliadnuc od toho, že prokurátor sa snaží všetkých presvedčiť o tom, že vlastne všetci traja útočníci a neskôr len dvaja vlastne nič neurobili a jediný kto niečo urobil bol obžalovaný, sú zavádzajúce. Takisto sa prokurátor snaží vsunúť myšlienku, že bitka je niečo, čo každý očakáva a že ju mal dokonca začať obžalovaný. Prokurátor vo svojom odvolaní uvádza, že nikto z vypočutých svedkov nepotvrdil tvrdenia obžalovaného ohľadne prekvapivého napadnutie jeho osoby, ako aj agresívneho útoku troch útočníkov, ktorí ho mali biť a kopať. V tejto súvislosti obhajca poukazuje na výpoveď svedka B. S., ktorý uviedol, že videl strkanicu štyroch osôb, kde to vyzeralo, že traja idú proti jednému. V tej istej výpovedi ďalej svedok uviedol, že videl, ako jeden z tých troch ho kopol a druhý sa zahnal a videl, že dvaja z tej trojice útočili na toho Linda a ten jeden sa to snažil upokojiť, na ktorom základe sa obhajca pýta, že aký iný by mal byť prekvapivý a agresívnejší útok. Prokurátor ignoruje skutočnosť, že podľa kamerového záznamu z nemeckej ambasády, celý konflikt trval 60 sekúnd - od momentu, kedy E., K., a A. zbadali obžalovaného C., po moment zaznamenaný za bielym autom, kedy A. padol k zemi, t. j. nešlo o konflikt, ktorý by trval niekoľko minút alebo desiatok minút. Odôvodnenie prokurátora obhajcovi pripadá, ako keby obhajoval nečinnosť, prípadne zlú činnosť OČTK, ktoré mali zistené poznatky preveriť, avšak ľahšie je radšej obviniť jednu osobu, ktorá sa na začiatku javila ako osoba, ktorej sa bude ľahko dokazovať skutok, ako preverovať tak závažné dôkazy, ako je kamerový záznam a záznam zo zatýkania. Kamerový záznam bol polícii, ako aj prokurátorovi známy, podľa všetkých dostupných informácií už tri dni od incidentu, obhajobe bol však daný až po dvoch mesiacoch. Čo sa týka samotného rozsudku, prvostupňový súd vo svojom odôvodnení všetky svoje úvahy riadne odôvodnil a vysporiadal sa s celou vecou v zmysle zákona, pričom obhajoba „víta“ takýto rozsudok pre budúcnosť a pre ochranu ľudí, ktorí boli a budú napadnutí agresívnymi útočníkmi a na základe vyššie uvedeného navrhuje, aby Krajský súd v Bratislave zamietol odvolanie prokurátora vo vzťahu k obžalovanému N. C..

K predmetnej veci sa písomne vyjadril aj splnomocnenec poškodených V. A., V. A., Q. A. a K. A.. V tomto vyjadrení, resp. v podnete konštatoval, že si je vedomý toho, že v zmysle ustanovení Trestného poriadku poškodení majú zákonné právo na podanie odvolania proti výroku o náhrade škody len za predpokladu odsudzujúceho rozsudku (nie oslobodzujúceho) a prokurátor môže podať odvolanie proti ktorémukoľvek výroku, preto dáva podnet prokurátorovi na podanie odvolania pre nesprávnosť výroku o náhrade škody v predmetnej trestnej veci s tým, že poškodení sa v celom rozsahu stotožňujú po právnej, vecnej, ako aj po skutkovej stránke s odôvodnením prokurátora, pričom toto odvolanie ako celok považujú za vecne správne, zreteľné a zrozumiteľné, dostatočne odôvodnené, v súlade s dôkaznou situáciou. Poškodení zhodne s obžalobou majú za to, že obžalovaný N. C. spáchal vyššie špecifikované skutky, pričom oba skutky sú trestnými činmi, obžalovaný naplnil svojím konaním všetky znaky daných trestných činov, pričom poškodení, ako priami pozostalí po poškodenom A. A. si v trestnom konaní ako oprávnené osoby riadne a včas uplatnili svoje zákonné právo v zmysle § 46 ods. 1 a ods. 3 Trestného poriadku, a to právo na náhradu morálnej škody a tzv. inej škody. Konajúci (prvostupňový) súd napriek preukázateľným skutočnostiam, napriek dôkaznej situácii, ako aj napriek detailnej právnej argumentácii konajúceho prokurátora vec nesprávne právne posúdil, vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, čím vydal rozhodnutie, ktoré vykazuje viaceré vady, v dôsledku ktorých je potrebné rozhodnutie prvostupňového súdu považovať za rozhodnutie, ktoré je nezákonné. Poškodení majú za to, že z vykonaných dôkazov, a teda zo zisteného skutkového stavu prvostupňový súd vyvodil nesprávny právny záver a to tým, že oslobodil obžalovaného podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku a súčasne poškodených so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces. Poškodení na podklade dôkaznej situácie majú za jednoznačne preukázané, že v danom prípade neboli naplnené podmienky nutnej obrany v zmysle § 25 Trestného zákona, nakoľko v čase, keď obžalovaný poškodenému A. A. „uštedril“ posledný smrteľný zásah, nebolo možné hovoriť o nutnej obrane, keďže poškodený A. A. v tom čase už nijakým spôsobom neohrozoval a nenapádal obžalovaného a preto smrteľný zásah, smerujúci do krku poškodeného A. A. nemožno označiť inak, ako za neadekvátny a absolútne neprimeraný/neproporcionálny, pričom úder bol vedený s absolútne neprimeranou prudkosťou a intenzitou, čomu zodpovedá smrteľná bodná rana, kde dĺžka bodného kanála mala 10 cm, čo predstavuje celú dĺžku čepele noža. Poškodení sú si na podklade vykonaného dokazovania vedomí skutočností, že A. A. sa svojím konaním dopustil konania, ktoré vyústilo do vzájomného konfliktu s obžalovaným, avšak nemožno opomíňať, že obžalovaný od počiatku používania zbrane - noža smeroval všetky útoky na miesta, kde sa nachádzajú životne dôležité orgány, o čom v konečnom dôsledku svedčia skutočnosti preukazujúce,

že obžalovaný zasiahol A. A. výlučne do oblasti hlavy a krku. Je nesporné, že keďže obžalovaný sústredil svoje zásahy výlučne na časti ľudského tela, kde môže dôjsť k bezprostrednému ohrozeniu dôležitého životného orgánu, obžalovaný si musel byť, resp. si mal byť vedomý, že svojím konaním môže spôsobiť aj závažnejší následok. Poškodení sú preto na podklade rozhodných skutočností presvedčení, že priamo mierený útok obžalovaného výlučne na životne dôležité orgány A. A. nemožno bezbreho subsumovať pod okolnosti vylučujúce protiprávnosť, konkrétne pod nutnú obranu v zmysle § 25 Trestného zákona, nakoľko preukázateľne v čase smrteľného zásahu obžalovaný neodvracal žiaden útok zo strany A. A.. Keďže poškodení nemajú možnosť ako oprávnená osoba využiť riadny opravný prostriedok a podať odvolanie v danej veci, pričom na podklade predloženej právnej argumentácie, na podklade dôkaznej situácie a súčasne aj na podklade konštantnej judikatúry majú za to, že odvolanie v tejto veci by bolo podané dôvodne, nakoľko rozhodnutie prvostupňového súdu preukázateľne trpí viacerými vadami, pre ktoré ho odvolací súd má zrušiť, pretože inak by zaťažil svoje konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na podklade uvedených skutkových tvrdení a právnej argumentácie poškodených, títo prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu žiadajú, aby prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave ako oprávnená osoba v zmysle ustanovení Trestného poriadku odvolaním napadol aj celý výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Tk/2/2018, čo do výroku o nároku na náhradu škody.

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaniach prokurátora a poškodených Q. A. a K. A. tunajšiemu súdu dňa 24.04.2019.

Krajský súd v konaní o odvolaniach prokurátora a poškodených Q. A. a K. A. nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný N. C., jeho obhajca, prokurátor a poškodení Q. A. a K. A.. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti splnomocnenca poškodených Q. Y. L., poškodeného M. E. a splnomocnenca poškodenej spoločnosti Zdravotná poisťovňa Dôvera, nakoľko na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky. Priebeh verejného zasadnutia bol tlmočený z jazyka slovenského do jazyka anglického a naopak, nakoľko obžalovaný prehlásil, že dostatočne nerozumie jazyku v ktorom sa vedie konanie.

Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom prokurátor poukázal na písomne podané odvolanie a jeho dôvody a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Poškodená K. A. na verejnom zasadnutí uviedla, že sa pripája k ústnemu prednesu prokurátora, ako aj k písomnému vyjadreniu ich splnomocnenca.

Poškodený Q. A. sa takisto pripojil k písomnému vyjadreniu ich splnomocnenca, ako aj k ústnemu prednesu prokurátora na verejnom zasadnutí, vrátane jeho písomného odvolania k oslobodzujúcemu rozsudku.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí poukázal na písomné vyjadrenie k odvolaniu prokurátora a navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť postupom podľa § 319 Trestného poriadku.

Obžalovaný N. C. na verejnom zasadnutí zdôraznil, že je smutný z celej udalosti, napriek tomu sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu.

Podľa § 285 Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak

- a) nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný,
- b) skutok nie je trestným činom,
- c) nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný,
- d) obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný,
- e) obvinený mladistvý, ktorý v čase činu neprekročil pätnásť rok veku, nedosiahol takú úroveň rozumovej a mravnej vyspelosti, aby mohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie,
- f) trestnosť činu zanikla, alebo
- g) prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Trestného zákona nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Podľa § 25 ods. 3 Trestného zákona ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

Podľa § 25 ods. 4 Trestného zákona ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevyklučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nebanlivosti, ak omyl spočíva v nebanlivosti.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na podklade odvolaní prokurátora a poškodených Q. A. a K. A. dospel k týmto záverom:

K výroku v bode I./

Čo sa týka odvolania prokurátora proti prvostupňovému rozsudku, toto bolo podané v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku, pričom išlo o odvolanie oprávnenej osoby podľa § 307 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku.

Odvolací súd na podklade odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému tento odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Obžalobou prokurátora v danej veci bol obžalovaný N. C. stíhaný pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona s tým, že v zmysle príslušných (uvedených) ustanovení Trestného zákona sa obzvlášť závažného zločinu vraždy dopustí ten, kto iného úmyselne usmrtí a zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu ten, kto uskutoční konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustí v úmysle inému úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom nedôjde k dokonaniu trestného činu.

Prvostupňový súd vo veci nariadil hlavné pojednávanie a po vyhlásení obžalovaného, že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného N. C., poškodeného M. E., svedkov F. K., B. K., C. K., P. V., B. S., V. N., R. V., V. F., B. B., Q. C., čítaním zápisníc o výsluchu svedkov z prípravného konania podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku - svedkov F. W., V. V., V. S., P. L., J. R. C. a utajeného svedka „V. K.“, výsluchom znalcov V. T. K., W., prof. V. Q. R., E., V. F. V. a V. Y. C.j, čítaním nimi písomne vypracovaných znaleckých posudkov podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku, čítaním znaleckých posudkov Kriminalistickým a expertíznym

ústavom PZ v Bratislave, znaleckých posudkov, vypracovaných T. Q. M., E., ako aj čítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, a to zápisnice o rekognícii vecí spolu s fotodokumentáciou (č. I. 132-140), zápisnice o preverke výpovede na mieste spolu s fotodokumentáciou (č. I. 105-130), správy z pitvy (č. I. 370), správy o prehliadke mŕtveho tela (č. I. 437-439), záznamu z pitvy s fotodokumentáciou (č. I. 441-469), zápisnice o prehliadke tela poškodeného M. E. s fotodokumentáciou (č. I. 595-601), zápisnice o prehliadke tela obžalovaného N. C. s fotodokumentáciou (č. I. 602-610), potvrdenia o odňatí zbrane a zápisnice o zaistení vecí s fotodokumentáciou (č. I. 613-619), zápisnice o vydaní vecí s fotodokumentáciou (č. I. 624-653), zápisnice o vydaní vecí s fotodokumentáciou (č. I. 620 a 623), ambulantnej správy - nálezu (č. I. 661-663), ambulantnej správy - nálezu (č. I. 667), zápisnice o obhliadke miesta činu a jej opisu spolu s fotodokumentáciou (č. I. 668-695), zápisnice o obhliadke miesta činu a jej opisu spolu s fotodokumentáciou (č. I. 696-704), úradného záznamu o rozobratí zaisteného noža s fotodokumentáciou (č. I. 705-708), úradného záznamu - množstvo alkoholu u obžalovaného (č. I. 832), výsledkov dychových skúšok (č. I. 833), úradného záznamu - množstvo alkoholu u poškodeného M. E. (č. I. 834), výsledkov dychových skúšok (č. I. 835), spisu k udeleniu štátneho občianstva (č. I. 900 - 988), v časti listiny ohľadne možných záznamov k trestnej alebo obdobnej činnosti v Indii, výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, odpisu registra trestov obžalovaného, výsledkov lustrácií v ZVJS, GP SR, STA, a napokon aj prehratím obrazových záznamov podľa § 270 odsek 2 Trestného poriadku, a to kamerového záznamu (č. I. 740) - zabezpečeného orgánmi činnými v trestnom konaní z Veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko (Ambasáda SRN - dva záznamy - 2x CD), obrazového záznamu (č. I. 853) zabezpečený z Veľvyslanectva USA, kamerového záznamu (č. I. 821) zabezpečeného z Veľvyslanectva Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska - dva záznamy, kamerového záznamu (č. I. 808) z Botelu X. - dva záznamy, kamerového záznamu (č. I. 713) z X. ulici zabezpečeného od Mestskej polície Bratislava a obrazovo-zvukového záznamu predloženého obhajobou, zachytávajúceho zadržanie obžalovaného a po záverečných rečiach strán a poslednom slove obžalovaného bolo o obžalobe rozhodnuté spôsobom uvedeným na začiatku tohto odôvodnenia.

Odvolací súd dospel k presvedčeniu, že súd prvého stupňa pri zisťovaní a ustálení skutkového stavu vecí postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v súdnom konaní boli vykonané všetky potrebné dôkazy nevyhnutné na spravodlivé rozhodnutie, pričom okresný súd tieto dôkazy objektívne vyhodnotil podľa vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne, ako sa to predpokladá v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, pričom aj podľa názoru odvolacieho súdu, ustálený skutkový stav nie je vo svojej podstate sporný. Vykonané dôkazy poukazujú na fakt, že bola potvrdená udalosť zo dňa 07.10.2017, kedy obžalovaný N. C. po predchádzajúcom verbálnom a fyzickom útoku na jeho osobu zo strany poškodených A. A., M. E. a ďalšej osoby svedka F. K. a následne počas fyzického konfliktu a trvajúceho útoku zo strany poškodených A. A. a M. E., ktorí boli pod výrazným vplyvom alkoholu, vytiahol z vrecka nôž a tento použil proti poškodeným, ktorým opakovane mieril do oblastí hlavy, krku, tváre a hrude a uvedeným konaním poškodenému A. A. spôsobil zranenia, ktoré vyvolali u menovaného poškodeného úrazovo-krváčavý šok, ktorý bol bezprostrednou príčinou jeho smrti a poškodenému M. E.ovi spôsobil takisto zranenia, pod vplyvom ktorých M. E. prežil akútnu reakciu na stres.

Odôvodnením napadnutého oslobodzujúceho rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané alebo nedokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov v prospech či neprospech obžalovaného.

Senát krajského súdu si osvojil skutkové a právne závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku bez potreby ho opakovať, či bližšie rozvádzať. Aj odvolací súd zhodne so súdom I. stupňa konštatuje, že skutok obsiahnutý v obžalobe nie je trestným činom, nakoľko konanie obžalovaného bolo konaním v nutnej obrane v zmysle § 25 Trestného zákona.

Správne súd I. stupňa vychádzal z toho, že došlo k verbálnemu a k fyzickému konfliktu medzi obžalovaným a poškodenými a napokon i k samotnému následku obranného počínania obžalovaného, t. j. k smrti poškodeného A. A. a k ujme na zdraví poškodeného M. E. a.

Priebeh udalosti bol zadokumentovaný zabezpečenými obrazovými záznamami. Zranenia poškodených i obžalovaného boli predmetom znaleckého dokazovania, resp. boli aj dokumentované v zápisnici o

prehliadke tela obžalovaného. Otázka a stupeň alkoholického opojenia všetkých účastníkov konfliktu bola tiež dokazovaním potvrdená.

Aj senát krajského súdu zhodne so súdom prvého stupňa konštatuje, že zabezpečený kamerový záznam nasvedčuje obranným tvrdeniam obžalovaného N. C. v tom zmysle, že on sám bol fyzicky napadnutý menovanými poškodenými a on sa len bránil tak, ako je vyššie uvedené, pričom na svoju obranu použil nôž a to tak proti poškodenému A. A., ako i proti poškodenému M. E.ovi s tým, že použitie noža a spôsobenie uvedených zranení sú zjavné nielen zo znaleckých posudkov, ale i z výpovedí svedkov B. K., C. K., R. V.. Menovaní svedkovia potvrdili, že obžalovaného videli s nožom v ruke bezprostredne po skutku prechádzať popri nich. Navyše svedok V. N. vypovedal, že videl ako obžalovaný počas daného konfliktu vytiahol nôž. Na strane druhej tvrdenia poškodeného M. E.a a svedka F. K., ktorí sa údajne nevedeli vyjadriť presne, čo sa vlastne udialo medzi obžalovaným a poškodenými vyznievajú nepresvedčivo, a to najmä s ohľadom na rozporné tvrdenia poškodeného M. E.a, ktorý napriek „nepamätaniu si“ okolností samotnej udalosti ešte v prípravnom konaní tvrdil, že po tom, ako odišli z diskotéky, išli po ceste a z boku k nim išiel človek, ktorý tam provokoval a niečo hovoril, ale nevie čo a vtedy M. E. povedal A. A., že to je ten človek, čo ho udrel na diskotéke a dokonca A. A. sa ho pred samotným skutkom pýtal na úder do brady, ktorý dostal na diskotéke a teda sa o predchádzajúcom konflikte spolu rozprávali, avšak na hlavnom pojednávaní poškodený M. E. poprel, že by táto skutočnosť bola príčinou verbálneho a následne fyzického konfliktu, čo je v rozpore s jeho vyjadreniami, že nevie, ako a prečo vznikol predmetný konflikt. S týmto úzko súvisí aj konštatácia, že nebolo preukázané, že by obžalovaný spôsobil poškodenému M. E.ovi druhé zranenie na tvári - toto zranenie bolo veľmi pravdepodobne spôsobené poškodenému M. E.ovi ešte pred samotným skutkom na úplne inom mieste a úplne inou osobou, čomu by nasvedčovalo aj vyjadrenie svedka V. F., ktorý registroval iba jedno švihnutie obžalovaného s nožom smerom na tvár poškodeného M. E.a po tom, ako poškodený obžalovaného s krikom dobehol, pričom aj podľa znalca prof. V. Q. R., E..., rana na vrchole sánky poškodeného nevznikla účinkom rezného nástroja. Vo vzťahu k obrane obžalovaného sa žiada poukázať i na výpoveď svedka P. V., ktorý udalosť registroval ako fyzický konflikt jednej osoby oproti väčšej skupine osôb s tým, že menovaný svedok postrehol údery päšťou a kopance, pričom ďalší svedok B. S. v konečnom dôsledku uviedol, že videl strkanie štroch osôb, vyzeralo to, že traja idú proti jednému, z toho jeden z tej trojice sa snažil to nejako ukludňovať, aby sa nebili a videl, ako dvaja z tej trojice útočili na toho Inda. V spojitosti s pokračovaním skutku, kedy obžalovaný odchádzal z miesta útoku, podľa svedkov B. K., C. K., R. V. a V. F. obžalovaný kráčal v podstate normálne, nebežal a bol sám a následne sa za ním s krikom rozbehol poškodený M. E., ku ktorému sa obžalovaný otočil a zahnal sa po ňom a aj ho zasiahol v oblasti tváre, v dôsledku čoho mu spôsobil rezné poranenie na brade. Vo vzťahu k priebehu uvedeného incidentu je za danej dôkaznej situácie potrebné opätovne zmeniť kamerové záznamy, a to predovšetkým z kamery veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko. Z uvedeného obrazového záznamu je zrejmé, že obžalovaný idúc oproti poškodeným, reagoval na nich dvihnutím oboch rúk nad hlavu, následne je patrné, že obžalovaného poškodení M. E. a A. A. v prítomnosti tretej osoby - F. K. chytili a držali za bundu a prudko ho tlačili pred seba a obžalovaný ihneď dostal úder do oblasti tváre. Po tomto menovaní poškodení obžalovaného ďalej prudko tlačili k bielu motorovému vozidlu, kde došlo k zápasu obžalovaného s poškodenými. Vzápätí poškodený A. A. zaútočil na obžalovaného v snahe ho opakovane udrieť do oblasti tváre a hneď na to ho pravou nohou prudko kopol do oblasti nôh, pričom poškodený M. E. držal obžalovaného za bundu. V momente, keď poškodený A. A. zasiahol obžalovaného kopnutím do ľavej nohy, vtedy ho obžalovaný odstrčil a poškodený A. A. padol na zem, vzápätí sa však postavil a pokračoval v útoku na obžalovaného a to v momente, kedy obžalovaný už mal v pravej ruke nôž a ľavú ruku má vystretú pred seba. V tejto situácii poškodený M. E. stál pred obžalovaným a spoza neho poškodený A. A. opätovne útočil na obžalovaného a v tomto momente sa obžalovaný prvýkrát snažil nožom v pravej ruke zasiahnuť poškodeného A. A., čo sa mu však nepodarilo, resp. týmto zásahom mohol poškodenému spôsobiť rezné poranenie na uchu v zmysle poradia vzniku jednotlivých zranení uvedené v súdnolekárskom znaleckom posudku. Poškodený A. A. naďalej pokračoval v útoku a tlačil sa k obžalovanému, ktorého sa spoza poškodeného M. E.a (ktorý bol k obžalovanému natlačený) opätovne snažil obžalovaného kopnúť pravou nohou. Na toto obžalovaný reagoval zásahom poškodeného A. A. nožom do oblasti krku, čím mu spôsobil ranu s hĺbkou bodného kanála 4 cm, pričom aj po tomto zásahu poškodený A. A. pristupoval k obžalovanému a zastavil sa až tesne predtým, ako ho obžalovaný zasiahol nožom opäť do oblasti krku, čím mu spôsobil smrteľné zranenie - ranu s hĺbkou bodného kanála 10 cm, čo napokon vyplynulo aj zo súdnolekárskeho znaleckého posudku.

Vo vzťahu k osobe obžalovaného treba vysloviť, že podľa znalkyne - psychiatricky V. F. V. je osobnosť obžalovaného dostatočne štruktúrovaná, diferencovaná, charakterizuje ju vyrovnanosť extrovertných a introvertných čŕt, temperament skôr flegmatický, s primeraným sebedomím, pozitívnym prispôsobovaním sa realite. Osobnostná zameranosť je pracovne výkonnosťná, so sklonom k závislosti od blízkych osôb. Obžalovaný má rozvinuté vyššie city a vytvorený hodnotový systém. Znalčka nevyhládila prítomnosť úzkostne depresívnej symptomatiky ani pred skutkom, ani v čase skutku (vzhľadom k medikácii antidepresívami), avšak uvedená porucha nemala forenzne významný vplyv na konanie páchatel'a a teda jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti. V súvislosti s osobou obžalovaného ďalšia znalčka - psychologička V. Y. C. uviedla, že osobnosť obžalovaného je zrelá, dobre diferencovaná, s miernym posunom k extroverzii. V osobnostnej štruktúre sa prejavuje primerané sebedomie a sebadôvera. Prejavuje sa u neho sociálna naivita, očakáva, že dostane od ľudí to, čo dáva. Emočne je vyrovnaný, stabilný, s pevnou pôdou pod nohami. Prevláda racionálna kontrola nad emotivitou. Je citlivý a ľahko zraniteľný. V štruktúre osobnosti obžalovaného sa nemanifestovali symptómy žiadnej poruchy osobnosti, ktoré by ovplyvnili jeho konanie pred, počas skutku a po ňom. Osobnosť je dobre integrovaná, neprejavili sa tendencie k impulzívnemu konaniu. Z psychologického pohľadu možno predpokladať, že jeho konanie bolo determinované snahou ochrániť sa pred útočníkmi, ktorí boli v početnej prevahe. Vyšetrením neboli zistené u obžalovaného sklony k agresívnemu konaniu, ako trvalá súčasť štruktúry osobnosti. Obžalovaný je schopný správne vnímať a reprodukovať udalosti a okolnosti prípadu, pre ktorý je trestne stíhaný, pričom vyšetrenie nepreukázalo u neho sklony k skresľovaniu skutočností. V neposlednom rade charakteristiku obžalovaného podporne dopĺňajú aj listinné dôkazy - odpis z registra trestov a priestupková lustrácia, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný N. C. nie je osobou so sklonom k agresívnemu počínaniu - doposiaľ nebol súdne trestaný a pokiaľ sa týka priestupkov, má evidované len dva, a to menej závažné na úseku cestnej premávky.

K odvolacím námietkam prokurátora sa žiada poukázať na ustálenú súdnu prax a zodpovedajúcu judikatúru a to v nasledovnom zmysle:

Nutná obrana patri medzi okolnosti vylučujúce protiprávnosť, čo znamená, že ak sú naplnené stanovené podmienky, skutok nie je protiprávny, resp. konanie v nutnej obrane nie je protiprávne, nie je trestným činom a ide o uplatnenie práva proti bezpráviu činom, ktorý by inak bol trestným činom s tým, že podstatou nutnej obrany je odvracanie útoku človeka - útočníka, na záujmy chránené Trestným zákonom, pričom útok je širší pojem ako pojem napadnutie, keďže útok zahŕňa okrem násilného konania, ktoré je i znakom napadnutia, aj konanie nenásilného charakteru, pričom útok hrozí priamo, ak má nastať ihneď, bezprostredne, v najbližšom okamihu útočník sa nebezpečne približuje k obrancovi. Napadnutý pritom nemusí čakať, až útočník udrie prvý, avšak podstatné je, že iniciatíva musí vychádzať od útočníka a samotný útok trvá, pokiaľ neskončilo nebezpečenstvo pre napadnutý chránený záujem, inak povedané, ukončenie útoku nastáva vtedy, ak nebezpečenstvo pre napadnuté záujmy pominulo alebo tieto záujmy boli už porušené a nehrozí nebezpečenstvo ďalších škôd a preto nutná obrana sa pripúšťa až do dokončenia útoku na chránené záujmy - záujmy, ktoré vyplývajú z jednotlivých ustanovení trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona, predovšetkým život, zdravie, majetok, osobná a domová sloboda, česť, ľudská dôstojnosť. a to aj vtedy, ak sa týkajú inej osoby než obrancu. Nutná obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku s tým, že túto podmienku treba hodnotiť podľa všetkých okolností prípadu a podľa toho, ako sa situácia javila v čase činu. Obrana musí byť tak intenzívna, aby útok mohla aj reálne odvrátiť. Aby bola účinná, musí byť razantnejšia než útok, intenzívnejšia, než iba primeraná. Nesmie však nastať celkom zjavný (hrubý) nepomer medzi intenzitou obrany a útoku. Trestný zákon neurčuje, akú formu má mať obranné konanie, v praxi sa však najčastejšie vyskytuje obrana formou fyzického zákroku proti útočníkovi a pri nutnej obrane nie je podmienka subsidiarity, preto obranca sa nemusí vyhnúť útoku inými možnými spôsobmi (napr. privolanie polície) a až keď niet iného východiska, použiť nutnú obranu. Ako už bolo uvedené, nutná obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku s tým, že celkom zjavné je to, čo je nepochybné, jasné, očividné najmä z hľadiska predstáv osoby, ktorá sa bráni, pričom práve slovami „celkom zjavne“ sa vyjadruje veľmi široká možnosť konať v nutnej obrane - hranice obrany „nie celkom zjavne neprimeranej“ sú oveľa širšie než obrany „primeranej“. Obrana teda nemusí byť proporcionálna útoku, môže byť neprimeraná útoku, dokonca aj zrejme neprimeraná útoku. Kritériom celkom zjavnej neprimeranosti obrany sú všetky okolnosti konkrétneho prípadu, najmä však spôsob útoku i charakter útoku, proti akým záujmom útok smeruje, spôsob jeho vykonania, použité prostriedky, miesto a čas útoku (či k útoku došlo na osamelom mieste bez možnosti pomoci iného. v nočný hodinách), okolnosti vzťahujúce sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu (pomer fyzických síl).

Odvolačný súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť aj na ďalšie okolnosti a to na charakteristiku osoby obžalovaného, ako človeka neagresívneho, ktorý bol na mieste incidentu sám, v skorých ranných hodinách, evidentne nebol útočníkom, ale osobou brániacou sa pred fyzickými útokmi dvoch osôb (poškodených A. B.P. a M. E.a), v spoločnosti ktorých sa nachádzala ešte tretia osoba (F. K.) s tým, že obžalovaný sa podľa kamerového záznamu snažil konfliktu vyhnúť, spočiatku zaujal indiferentný prístup, čo podľa kamerového záznamu dokumentujú jeho zdvihnuté ruky počas približovania, resp. míňania sa so spomínanou trojicou osôb, ktoré gesto celkom zrejme nebolo postačujúce a nezabránilo poškodeným vo fyzickom útoku vo vzťahu k osobe obžalovaného, navyše je zrejme, že na danom mieste a v uvedenom čase sa obžalovaný N. C. len ťažko mohol spoliehať na prípadnú pomoc iných osôb. Je síce nepochybné, že obžalovaný svojim konaním (obranou) spôsobil smrť jednej osobe a druhú zranil, avšak intenzita obrany, a teda primeranosť obrany intenzite útoku nie je závislá od použitého prostriedku, ale od toho, ako ho brániaci sa použije a z hľadiska škody sa primeranosť obrany posudzuje porovnaním škody, ktorá bola spôsobená útočníkovi, a škody, ktorá hrozila záujmu chránenému Trestným zákonom, avšak súčasne od brániaceho sa nemožno žiadať, aby vyčkával a spoliehal sa na náhodu, že škoda, ktorá objektívne i podľa jeho predstavy z útoku hrozí, nenastane, a aby nepoužil primerané a dostupné prostriedky obrany, aby hroziaci útok znemožnil a útočníka zneškodnil (R 41/1989). Popri tom, ak má byť nutná obrana úspešná, môže a niekedy aj musí napadnutý použiť intenzívnejšie konanie alebo účinnejšie prostriedky, než použil útočník a škoda spôsobená v obrane môže byť väčšia ako škoda, ktorú útočník spôsobil napadnutému alebo ktorá hrozila z jeho útoku, pričom skutočnosť, že si niekto pripraví na obranu proti hroziacemu a očakávanému útoku zbraň, nevylučuje záver, že ide o nutnú obranu - občan má právo výberu, či sa útoku vyhne inak, než použitím obrany, alebo sa rozhodne brániť, lebo nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené Trestným zákonom a riziko vyvolané útokom musí znášať útočník (R 18/1996) s tým, že je ústavným právom každého občana brániť svoju fyzickú integritu, osobnú slobodu i majetok, nik nie je povinný ustupovať pred útokmi proti uvedeným objektom a poškodený sa dokonca môže beztrestne brániť podstatne intenzívnejšie a ak by bol spôsobil následok na zdraví obvineného, konal by zrejme v medziach nutnej obrany v zmysle § 25 Trestného zákona (R 26/2006). Pokiaľ sa týka druhej časti danej udalosti, keď sa poškodený M. E. rozhodol utekať za obžalovaným, podľa názoru odvolacieho súdu útok proti obžalovanému stále trval (napriek jeho predchádzajúcej obrane) s tým, že pri použití dôvodov, ktoré vylučujú protiprávnosť podľa § 25 Trestného zákona o nutnej obrane, nemôže súd vychádzať zo záveru, že útok zo strany poškodeného „sa veľmi pravdepodobne neskončil“ a ak túto otázku nie je možné celkom bezpečne zistiť vykonanými dôkazmi, je nevyhnutné vychádzať zo zásady „in dubio pro reo“ a z hľadiska skončenia či neskončenia útoku na záujem chránený Trestným zákonom urobiť záver, že útok v čase činu obvineného, ktorý sa mu bránil, trval (R 36/1991) a okolnosť, že obranca prestal pred útočníkom utekať, zostal stáť a začal sa trvajúcemu útoku brániť, nevylučuje možnosť splnenia všetkých podmienok nutnej obrany (R 8/1988).

Pokiaľ prokurátor v ďalšom uvádza pravdepodobne z jeho pohľadu najpodstatnejší odvolací argument a to ten, že kamerový záznam nezachytáva celý priebeh danej udalosti, prípadne je v istých častiach nejasný, prekrytý, to podľa názoru odvolacieho súdu v žiadnom prípade neznamená, že prokurátor si môže takéto „hluché“ miesta vyplňať vlastnými konštrukciami, domnienkami a indíciami, resp. vinu obžalovaného vyvodzovať len na pravdepodobných skutkových záveroch. V takomto prípade pri absencii iných dôkazov je nevyhnutné vychádzať z variantu pre obžalovaného najpriaznivejšieho, t. j. z jeho obranných tvrdení v zmysle princípu „in dubio pro reo“, čo sa týka vyhodnotenia celého obrazového záznamu a v konečnom dôsledku i priebehu daného konfliktu v jeho celistvosti.

Odvolačný súd napokon uzatvára, že odvolacie námietky prokurátora predstavujú len inú hladinu hodnotenia dôkazov, čo je pre obžalobu pochopiteľné. Takéto hodnotenie dôkazov však odvolací súd nemôže akceptovať, najmä ak sa v odvolaní poukazuje len na určitú časť dôkazov, ale bez ich hodnotenia v celom kontexte.

Na základe uvedeného teda odvolací súd musí v súlade so závermi rozsudku prvostupňového súdu jednoznačne konštatovať, že dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní smerujú k jednoznačnému záveru, že vyššie popísaný skutok napadnutého rozsudku nie je trestným činom tak, ako to má na mysli zákonné ustanovenie § 8 Trestného zákona a to s ohľadom na dokazovanie preukázané konanie obžalovaného v nutnej obrane podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona, keďže ako je to vyššie odôvodnené, obžalovaný N. C. činom inak trestným odvracal priamo hroziaci a trvajúci útok poškodených na záujem chránený Trestným zákonom, pričom popísané okolnosti predmetnej udalosti (vrátane uvedenej

judikatúry) vylučujú možnosť prijať záver, že by obrana obžalovaného bola celkom zjavne neprimeraná útoku podľa § 25 ods. 2 Trestného zákona a to s ohľadom na spôsob útoku, miesto a čas útoku, ako i na osoby útočníkov (poškodených) a obrancu (obžalovaného) tak, ako sú tieto faktory vyššie charakterizované a preto prvostupňový súd v súlade so zákonom obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku.

Vzhľadom na vyjadrené úvahy, krajský súd rozhodol na základe odvolania prokurátora spôsobom, vyplývajúcim z výrokovkej časti tohto uznesenia (výrok v bode I./).

K výroku v bode II./

Odvolačný súd na podklade odvolania poškodených Q. A. a KP.a zistil, že sa týmito podanými opravnými prostriedkami nemôže zaoberať z meritórneho hľadiska, t. j. splniť si prieskumnú povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por., pretože tieto odvolania boli podané neoprávnenými osobami.

Podľa konštantnej judikatúry, ak poškodený podá odvolanie proti výroku oslobodzujúceho rozsudku, ktorým bol podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázaný s nárokom na náhradu škody na civilný proces, ide o odvolanie podané neoprávnenou osobou a preto ho odvolací súd zamietne podľa § 316 ods. 1 Tr. por.

V posudzovanom prípade krajský súd dospel k záveru, že sa jedná o odvolania podané neoprávnenými osobami. Poškodenému prináleží právo podať odvolanie iba v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 307 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Výrok o náhrade škody má však oporu iba vo výroku o vine. Ako už bolo vyššie konštatované, podľa § 288 ods. 3 Tr. por. pokiaľ súd obžalovaného oslobodí spod obžaloby, odkáže vždy poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Všetky tieto ustanovenia je potrebné vykladať vo vzájomných súvislostiach a pripustiť odvolanie poškodeného iba v tom prípade, keby v odsudzujúcom rozsudku nebolo správne rozhodnuté o jeho nárokoch. Odvolania poškodených proti oslobodzujúcemu rozsudku smerujú však svojou povahou proti výroku o vine a takéto odvolania poškodeným neprináležia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd II. stupňa odvolania oboch poškodených v zmysle ustanovenia § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol, pretože boli podané neoprávnenými osobami (výrok v bode II./).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.